

Ze trekt haar jas aan om de krant te halen en opent haar deur naar de galerij. Haar weg wordt versperd door een grote doos, verpakt in grauw papier zoals ze het zich herinnert van vroeger bij de slager.

Ze sluit haar ogen en ziet hoe slager Dirk het door hem zelf gedraaide gehakt met zijn grote handen in het vetvrije papier propt, stukjes vlees op de buitenkant achterlatend. Pas als zij hem zijn handen met zeep en onder stromend heet water heeft laten reinigen, kan ze haar ogen weer opendoen.

Op de doos zit een vel papier gekleefd. Groene bomen en planten, op de randen van het papier gedrukt, omhelzen haar naam. Onder het papier zit een rode schuin opgeplakte strook, waarop met viltstift in hanenpoten het woord RAUW geschreven staat.

Een leeuw brult. Ze ziet zijn tanden een ree verscheuren.

Ze buigt voorover, pakt de doos op en loopt naar binnen, stampvoetend omdat de doos haar van haar krant afhoudt, van haar koffiemoment met speculaas erbij. Er begint iets te schuiven in de doos. *Een bom!* Ze laat de doos bijna vallen, maar ineens weet ze het weer.

Ze nam het abonnement om weer zin in eten te krijgen. Het bedrijf “Elke avond vers” verzekerde haar dat ze de maaltijden alleen maar hoefde op te warmen in de magnetron, dat alles van tevoren gekookt en gebakken was.

Ze staart naar de rode sticker met de vier letters, draait het nummer van de klantenservice en krijgt een automaat aan de lijn.

‘1 voor klacht, 2 voor terugzenden en 3 voor administratie.’ Ze laat alle nummers passeren tot het opnieuw begint en drukt op 1.

‘Nog acht wachtenden voor u.’ Ze zet de luidspreker aan, neemt de telefoon mee naar de keuken en legt hem op het aanrecht. Dwars door het geluid van de elektrische koffiemolen heen hoort ze de stem uit de telefoon.

‘Nog acht...’.

Met haar voet haakt ze de hoge kruk dichterbij en hijst zich omhoog. Even zit ze rechtop, maar al gauw ligt haar hoofd weer in haar nek, zijn haar schouders naar voren gevallen en zit er een bocht in haar onderrug. Rotkruk, ze moet er eens een kopen met een rugleuning. Maar ja, ze heeft al zoveel spullen. Haar ogen dwalen rond in haar keuken. De zeef, de slagroomklopper, de grote vleesvork, de elastiekjes aan de haak....

‘Nog acht wachtenden...’

Vanaf de muur lachen haar kleinkinderen haar vriendelijk toe. Schoolfoto’s van de lagere school. Groep, zeggen ze tegenwoordig. Blonde kinderen met blauwe ogen, hele gewone kinderen eigenlijk. Gewoon genoeg om hun oma te bezoeken, maar ze heeft ze al jaren niet meer gezien. Tobie, lijkt op Herman. Nu zeker, want hij moet toch al 22 zijn en Anne-Lize 27 of misschien was het al 28. Ze was de tel verloren. Herman zou het haar precies hebben kunnen vertellen. Die schreef alles op de kalender, alle namen voluit, inclusief het geboortjaar. De kalender die ze met hem meebegraven heeft, omdat het zijn kalender was en zij er niet naar kon kijken. Herman bracht hem mee van een klant, een vleesveredelaar zoals Herman hem noemde. Specialiteit: filet Americain.

Als Herman dat gegeten had sliep ze altijd op de bank.

‘Nog vier wachtenden...’ Ze recht haar rug, denkt aan de dagen die komen.

Jan de Groot van de kaartclub wordt volgende week 86, op 13 november. Als je elkaar vaak genoeg ziet heb je geen kalender nodig. Verjaardagen in de buurt worden

altijd gevierd. Meestal met moorkoppen. Eeuwige moorkoppen met hun weke binnenste. Met een beetje geluk stond er schuimnotengebak. Zij kon dat nog eten. Ze kijkt in het spiegelkje dat naast de zeef hangt en wrijft over haar tanden. Wit. Laat haar tong langs haar kiezen glijden. Glad. Ze glimlacht naar haar spiegelbeeld.

‘Klantenservice Elke avond vers met Karma...’ Ze stoot de telefoon bijna van het aanrecht af. Haar hart bonkt.

‘Hallo.’

‘Wat kan ik voor u doen?’ Ze weet niet meer wat ze zeggen moet. Koortsachtig bladert ze terug in haar geest: notengebak, kalender, krant, nee... ,speculaas, nee...’

‘Pakket’

‘Met wie spreek ik?’

‘Oh, pardon, met mevrouw Langveen.’ Het komt er beheerst uit.

‘Uw klantnummer alstublieft?’ De telefoniste klinkt verveeld en opgejaagd tegelijk.

‘Klantnummer?’

‘U kunt het vinden op het pakket. Linksboven.’

Ze snelt met de telefoon in haar hand naar de kamer waar het pakket op tafel staat en noemt het nummer.

‘En wat is uw klacht? Hier staat dat u kabeljauw met gebakken aardappels en appelmoes en witlof hebt besteld.’

Nu weet ze het weer.

‘Ja, dat klopt. Maar op het pakket staat iets raars.’

‘Wat bedoelt u?’

‘Er staat op dat het eten niet bereid is.’

‘Dat zetten wij nooit op de pakketten, mevrouw.’

‘Toch staat het erop. Rauw.’

De telefoniste begint te lachen, maar ineens hoort ze haar lachen verstommen en overgaan in geroezemoes. Meerdere stemmen klinken nu op in flarden, harder en zachter.

‘Mevrouw, ik heb het even nagetrokken. U heeft ook nog een toetje besteld. Bavarois met nootjes.’

‘Ja’, zegt ze parmantig. ‘Ik heb al mijn eigen tanden nog.’

‘Mooi zo.’ De telefoniste stopt even. ‘Dat rauw gaat alleen maar over het toetje. Rauwe eieren. Bent u daar gevoelig voor?’

‘Niet dat ik weet.’

‘We zijn verplicht dat erop te zetten. Betekent verder niets. Dus maakt u zich maar geen zorgen, hoor. Alles is verder gekookt en gebakken. Eet u maar smakelijk.’